

Arrest

nr. 215 634 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. WINTERS
Sommisstraat 1
3930 HAMONT-ACHEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 10 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. WINTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 februari 2018 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met het oog op een gezinshereniging met haar Nederlandse echtgenoot.

Op 25 juli 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 9.02.2018 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ...'

Op 9.02.2018 werd op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door K. H., geboren op 7.10.1992 te Conakry (Guinee). Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten in Guinee op 28.09.2015 met T. M. (RR: ...), van Nederlandse nationaliteit. Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte van Guinee voorgelegd.

Gelet op het ongunstig advies dd. 11.07.2018 van de Procureur des Konings te Antwerpen, afdeling Antwerpen,

Het onderzoek door de cel schijn en afgedwongen huwelijken

Gelet de niet-erkenning van het buitenlands huwelijk dd. 17.07.2018 door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Het advies van de Procureur des Konings te antwerpen dd. 11.07.2018 luidt als volgt:

Betreft: buitenlands huwelijk

Inzake: K. H., geboren op 7 oktober 1992

T. M., geboren op 5 oktober 1985

Mijn ambt is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk en verleent dan ook een negatief advies.

Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk (en ook financieel) voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Dit advies is onder meer gebaseerd op volgende elementen (cf uw opmerkingen, mijn ambt heeft geen verder onderzoek meer gevoerd):

- Precair verblijf mevrouw*
- Snelle gang van zaken*
- Bemiddeling*
- Hebben elkaar amper gezien voor ze huwden*
- Tegenstrijdigheden*
- Onwetendheden (mevrouw weet amper iets over meneer)*
- Gebrek aan introductie in elkaars familie*
- Geen bewijzen*

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. T. M. en mevr. K. H. afgesloten huwelijk te erkennen in België.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017).

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, weigeren

een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR) De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. (openbare orde vereiste) Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Het wordt uiteengezet als volgt:

“A. Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending artikel 40bis Vreemdelingenwet

Verzoekster is van oordeel dat de bovenvermelde rechtsbeginselen geschonden zijn.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek én dient rekening te houden met alle elementen van het dossier en alle levensomstandigheden van verzoekster.

Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij te onzorgvuldig en vooral te vlug tot een beslissing is gekomen.

De verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met volgende elementen:

- *Verzoekster en haar echtgenoot zijn beiden afkomstig uit Guinee en zijn beiden Moslim*
- *Het in de Moslimgemeenschap niet aanvaard wordt dat koppels met elkaar optrekken voordat ze huwen.*

Uit het advies van het OM blijkt dat mevrouw uit een strenge moslimfamilie komt. De gebruiken in een godsdienst mogen niet genegeerd worden.

Het is dan ook perfect logisch dat partijen nog niet alle details van elkaars familie kennen.

- *Verzoekster en haar echtgenoot zijn reeds in 2015 gehuwd en wonen thans al bijna een jaar samen in België.*

- *Zij wel degelijk een levensgemeenschap vormen, zij wonen bijna een jaar samen en zijn bezig om samen een kind te krijgen.*

Verzoekster heeft hiervoor zelfs een dringende gynaecologische ingreep moeten laten uitvoeren in de zomer van 2018 (zie medische stukken).

Verzoekster en haar man kunnen bovendien wel degelijk bewijzen voorleggen van hun relatie:

- *Zij hebben tal van foto's die ze samen hebben gemaakt en ook afdrucken van gesprekken en foto's die verstuurd werden via whatsapp*

Het feit dat zij al een jaar samenwonen en een kind samen willen, zegt toch genoeg, met name dat zij samen een duurzame levensgemeenschap tot stand hebben gebracht.

Het OM erkent dat partijen sedert november 2017 samen wonen in Antwerpen.

Wat de snelle gang van zaken betreft: dit is geen argument. Het OM verwijst zelf naar de strenge moslimfamilie van verzoekster.

In hun traditie is het perfect normaal dat men snel huwt en men de partner leert kennen via familie of vrienden.

De echtgenoot van verzoekster had in België een woonst en een vaste betrekking waardoor het volkomen logisch is dat partijen hun huwelijkse leven in België zouden doorbrengen zonder dat ook maar bewezen is dat het enige doel van verzoekster zou zijn om een verblijf in België te krijgen.

Er wordt helemaal niet bewezen dat verzoekster haar enige bedoeling van het huwelijk was om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Verzoekster en haar echtgenoot zijn een gelukkig koppel dat aan gezinsuitbreiding denkt. Hoe durft men twifelen aan de bedoeling van partijen?

Wat de verklaringen van partijen over hun personalia en ontmoeting betreft, maakt men misbruik van het feit dat verzoekster pas in België was en nog zeer verlegen was om open te praten met voor haar onbekende personen.

Al bij al er zijn zeker geen voldoende rechtsgeldige argumenten om te spreken van een schijnhuwelijk. Bij de rechtbank van eerste aanleg zal spoedig een procedure tot erkenning van de huwelijksakte worden opgestart.

De verwerende partij had verzoeker niet meteen het verblijfsrecht mogen ontzeggen. De verwerende partij had minstens bijkomende stukken moeten opvragen zodat meteen duidelijk zou worden dat verzoekster wel degelijk een levensgemeenschap vormt met haar echtgenoot en recht heeft op gezinshereniging.

Ook de België-route mag geen argument zijn omdat de Europese wetgeving perfect voorziet dat de echtgenoot, zijnde van Nederlandse nationaliteit, zich in België mag vestigen, aldaar mag werken en zijn echtgenote mag laten inschrijven op basis van zijn familieband.

Dit is geen argument om een erkenning van de huwelijksakte te weigeren. De bestreden beslissing is geenzins op redelijk wijze genomen en getuigt van onzorgvuldig gedrag in hoofde van de verwerende partij.

Indien de verwerende partij het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot de weigering van het verblijfsrecht in hoofde van verzoekster besloten zijn. Er is geen sprake van een schijnhuwelijk en derhalve ook geen toepassing van artikel 21 W.I.P.R.

De beslissing miskent het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel omdat verzoekster wel degelijk heeft bewezen dat zij voldoet aan artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. In ieder geval heeft verwerende partij te voorbarig een beslissing genomen.

Verwerende partij heeft te onzorgvuldig en onredelijk het dossier van verzoeker beoordeeld en onterecht geoordeeld dat er geen recht op verblijf is.

De tegenpartij heeft klakkeloos het advies van het OM en de stad Antwerpen gevolgd en heeft geen enkel eigen onderzoek gedaan.

Gelet op het bovengaande heeft verzoeker de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Bovendien toont verzoekster een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet aan."

2.2. De in casu bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, steunt op de vaststelling dat verzoekster zich niet kan beroepen op artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien de gemachtigde, met toepassing van de artikelen 27 en 21 van het Wetboek IPR de rechtsgeldigheid van het huwelijk dat werd gesloten tussen verzoekster en de heer T. niet erkent, gelet op een eigen onderzoek, het ongunstig advies van de Procureur des Konings en de niet erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

2.3. Artikel 27 van het Wetboek IPR luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)"

Artikel 21 van het Wetboek IPR bepaalt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

2.4. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de Raad geen rechtsmacht heeft om te oordelen over de beslissing in zoverre die de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte in zich draagt. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Gezien de niet-erkenning van een buitenlandse authentieke akte, in casu een huwelijksakte, een bevoegdheid betreft als bedoeld in artikel 572*bis* van het Gerechtelijk Wetboek, in casu “1° vorderingen betreffende de staat van personen”, staat overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het Wetboek IPR bij weigering van een overheid om de geldigheid van de akte te erkennen, een beroep open bij de familierechtbank. Zodoende dient de verzoekende partij tegen de weigering an sich tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, een beroep in te stellen bij de familierechtbank.

De vaststelling dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de gemachtigde, neemt niet weg dat hij conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Daarbij moet de Raad wel het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d’Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren. Met andere woorden: niet alleen heeft de Raad geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd, evenmin kan hij kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

2.5. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de mate dat verzoekster betoogt dat de verwerende partij té snel is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing, moet erop worden gewezen dat zij er volledig aan voorbij gaat dat luidens artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden.

Verder moet erop worden gewezen dat voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, de Raad zich in beginsel moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van die

bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Nog daargelaten de hiervoor vermelde beslissingstermijn, toont verzoekster niet aan dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen reeds een procedure tot erkenning van de huwelijksakte werd opgestart, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij hiermee rekening had kunnen of moeten houden. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de nieuwe stukken die verzoekster thans bij haar verzoekschrift voegt zonder dat zij ze ooit eerder ter kennis had gebracht van de verwerende partij. In het bijzonder moet erop worden gewezen dat er aan de gemachtigde geen enkel stuk ter kennis was gebracht waaruit zou zijn gebleken dat de betrokkenen samen een kind willen en dat verzoekster daarvoor een medische ingreep had ondergaan. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd.

De Raad acht het verder geenszins onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat de verwerende partij zich in casu bij de totstandkoming van de bestreden beslissing heeft gesteund op haar eigen bevindingen die werden bijgetreden door de Procureur des Konings in zijn advies en op de beslissing tot niet-erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Verzoekster betoogt dan wel dat de verwerende partij bijkomende stukken had moeten opvragen zodat het duidelijk zou worden dat zij wel degelijk een levensgemeenschap vormt met haar echtgenoot, maar zij kan daarin niet worden bijgetreden: het zorgvuldigheidsbeginsel in het kader van het besluitvormingsproces ingevolge een aanvraag houdt in beginsel niet in dat het bestuur er toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Verzoeker toont niet aan dat daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht.

2.6. Tot slot kan de Raad alleen maar vaststellen dat de overige argumenten in het middel ertoe strekken de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de gemachtigde onder de loep te nemen; zoals hiervoor reeds gesteld, heeft de Raad niet de rechtsmacht om kennis te nemen van deze middelonderdelen.

2.7. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond. Enig onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig handelen van de verwerende partij is niet aangetoond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS